

דברות קודש

שנאמרו ע"י
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מאמר
יחדיו יהיו תמים

יו"ל ע"י
מכון להוצאת הדא"ח
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א
שע"י חסידי קאסוב
שבת שקלים תש"פ לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי' שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה, וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא

לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו

וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים לפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתינו הק'

יש להתקשר לקו "קול קאסוב"

במס' 917-686-5892-72-72-370-1810 או במס' 917-686-5892-72-72-370-1810

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

0533176847 להשיג הגליון בירושלים יש לפנות למס'

נערך ונסדר ע"י:

ישר גראפיקס

347.528.6918

פרנס החודש

ידידינו היקר העומד תמיד לימינינו

מו"ה יעקב גליק הי"ו

לע"נ אביו

הרה"ח המפור' ר' נפתלי צבי ב"ר יהודה ז"ל גליק

נלב"ע כ"ג אדר

תומך החודש

**מו"ה ישראל מאיר הכהן
ברעכער הי"ו**

- נשיא מכונינו -

לע"נ זקינו מזקני חסידי קאסוב

הרה"ח המפור' ר' נחום זאב ב"ר אשר הכהן ז"ל ברעכער

נלב"ע כ"ד אדר תשמ"ג לפ"ק

תומכי הגליון

פרנסי השבוע

תוכן הענינים

מאמר יחדיו יהיו תמים.....א

לעתיד לבוא ישתמשו בכתר אחד ✧ בבית המקדש מעלה ומטה שוין ✧ שני כוחות באדם ✧ תחיית המתים להחיות יסוד העפר ✧ שוכב בהיכל ה' ✧ הברואים נבראו בקומה ומתפשטים ברוח ✧ כוחות אדירים מן בחינת רוחב ✧ ע"י השכיבה מתוקן הקומה ✧ בגלות אין שתי מלכים בכתר אחד ✧ כשדבוק בשורשו אין לו קנאה על חבירו ✧ לעתיד גר זאב עם כבש כי יכירו שהכל משורש אחד ✧ לא תחמוד - תיקון מדת מלכות ✧ כתר אחד גם כשהלבנה מקבל מאור השמש

ראש חודש אדר

יהיה ביום ג'-ד'

המולד יהיה

ביום שני בערב 9:30 ו10 חלקים

מאמר יחדיו יהיו תמים

דברות קודש ר"ח אדר תשע"ט^א

ידועים דברי הגמ' חולין (ס:) תשובת הרשב"א וכי לא ימצאו ב' מלכים או שרים גדולתן שוה בחצר המלך הגדול. ועוד מאחר שאמרה דבר הגון, למה אמר לה 'לכי ומעטי את עצמך'. ועוד מה ראה לפייסה אחר כך, כמו שמבואר שם בהמשך דברי הגמ' עד שאמר הקב"ה הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח. והביאו בשם גדול אחד שביאר, "דכתב הרמב"ם בהלכות קידוש החודש

דברי הגמ' חולין (ס:) דבתחילת בריאת העולם "אמרה ירח לפני הקב"ה רבש"ע אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, אמר לה לכי מיעטי את עצמך"^ב. ולכאורה יש לדייק בלשון הגמ' 'לכי' מיעטי את עצמך, שלכאו' אינו מן הענין כלל.

ובספה"ק תולדות יעקב יוסף (פ' בא) הביא להקשות בשם

א. במאמר הזה יש כמה ענינים עמוקים שנצרכה בעצם אריכות הדברים בכדי לבארם כל צורכן, אבל מפני קוצר הזמן הובאו אותה בקצירת האומ"ר כפי שמסר אותה כ"ק אדמו"ר שליט"א בעת הסעודת ראש חודש – ובתוספות נופך קצת ממה שהוסיף מרן שליט"א לאחמ"כ – ויהיה זה בבחינת תן לחכם ויחכם עוד, ובעז"ה עוד חזון למועד להרחיב בביאור הענינים כל צורכן.

ב. וז"ל הגמ' שם, "רבי שמעון בן פזי רמי, כתיב ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים, וכתיב את המאור הגדול ואת המאור הקטן, אמרה ירח לפני הקב"ה רבש"ע אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, אמר לה לכי ומעטי את עצמך, אמרה לפניו רבש"ע הואיל ואמרתי לפניך דבר הגון אמעיתי את עצמי, אמר לה לכי ומשול ביום ובלילה. אמרה ליה מאי רבותיה דשרגא בטהרא מאי אהני. אמר לה זיל לימנו כך ישראל ימים ושנים, אמרה ליה יומא נמי אי אפשר דלא מנו ביה תקופותא, דכתיב 'והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים', זיל ליקרו צדיקי בשמיך, יעקב הקטן, שמואל הקטן, דוד הקטן, חזייה דלא קא מיתבא דעתה אמר הקב"ה הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח, והיינו דאמר ר"ש בן לקיש מה נשתנה שעיר של ראש חודש שנאמר בו לה', אמר הקב"ה שעיר זה יהא כפרה על שמיעטתי את הירח".

מאמר יחדיו יהיו תמים

דברות קודש ר"ח אדר תשע"ט

כח עליון המייחד הכל באור האחדות, הרי גם אם נראה מצד מדריגתן כאילו אחד הוא למעלה מעל חבירו, מכל מקום כולם נכללין ומיוחדין באורו יתברך המאיר בעליונים ובתחתונים.

בבית המקדש מעלה ומטה שוין

ובחינה זו מצינו בבית המקדש, שידוע מה דאיתא במדרש (תנחומא נשא ט"ז) בשעה שברא הקדוש ברוך הוא עולמו נתאוה להיות לו דירה בתחתונים. ועל זה נאמר (שמות כ"ה ח') 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', כי מקום בית המקדש שם נגלה כבוד עוזו ואורו הגדול, ומכח זה נתייחד גם מדריגות התחתונים לעליונות, ועל דרך שכתוב בבנין המשכן (שמות כ"ו כ"ד) 'ויהיו תאמים מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו', שהכל נעשו כבחינת תאומים, שגם המדריגה התחתונה נתייחד להיות שוה להעליונה, מכח גילוי אור א"ס ב"ה במקום המקדש.

שני כוחות באדם

ועל זה מורה שמו של האדם, שמצד אחד נקרא אד"ם על שם אדמ"ה לעליון, וגם נקרא אד"ם על שם עפר מן האדמ"ה, ולכאורה הם שני הפכיים בנושא אחד, אך באמת זאת תורת האדם להכיר שגם מצד היותו עפר מן האדמה, ויש לו כל מיני מצבים ומדריגות בבחינות שונות זו מזו, הרי

שהלבנה אין לה אור מעצמה, רק מה שקבלה מהחמה אור כל זמן שהיא כנגדה, מה שאין כן כשהולכת מהצד וכו', ובזה יובן שהלבנה סברה שיש לה אור מעצמה, לכך אמרה וכי אפשר לב' מלכים שישמשו בכתר אחד, והשיב הקדוש ברוך הוא 'לכי לעצמך' אז תראה שתתמעט אורך שאין לך אור מצד עצמך, אם כן אין זה שני מלכים וכו', ונתביישה הלבנה שלא הרגישה חסרונה, ועל זה אמר הביאו עלי כפרה ודפח"ח.

לעתיד לבוא ישתמשו בכתר אחד

ויש לבאר הענין דהנה מצינו שלעתיד לבא אכן יהיה שני מלכים משתמשים בכתר אחד וכמ"ש (ישעיה ל' כ"ו) 'והיה אור הלבנה כאור החמה', כי חמה ולבנה הם בחינת מקבל ומשפיע כבחינת קוב"ה ושכינתיה, ולעתיד לבא יתעלו הכל להיות שוה ומשוה קטן וגדול במדריגה אחת.

ודבר זה יתגלה לעתיד כאשר יהיה נגלה כבוד ה' על כל הארץ, וכל הבחינות ומדריגות, גם הנמוכות וגם העליונות הכל יהיה בטל ומבוטל לגבי אור א"ס ב"ה, אז יהיה שייך לשני מדריגות שאינם שוים מצד עצמם, שיחדיו יהיו תאומים, כי הגם שמצד עצם מדריגתן ומצבם הם שונים לגמרי זה מזה, אבל מכיון שגם כל המצבים שלהם, גדלם וקטנם, הכל הם מן עצם אורו העליון, אשר הוא

מאמר יהדיו יהיו תמים

דברות קודש ר"ח אדר תשע"ט

ג

משרתיו אש לוחט', ואין להם שייכות ליסוד העפר כלל, רק ליסודות העליונים באש ורוח, אבל עבודת האדם הוא שגם ביסוד העפר יגלה וימצא בו כח אלקי, ועל כן אין צריך לבטל יסוד העפר שהוא חלק מפעולת ה' שפעולתו אמת, וכן יסוד העפר אין תכליתו שיתבטל, אלא עיקר התכלית שיתגלה גם ביסוד העפר כח אלקי, שגם האדם שהוא נברא מיסוד עפר מן האדמה, יהיה בד בבד מקושר עם מדריגה העליונה אדמ"ה לעליון, עד שכח האש וכח העפר לא יהיו מתנגדים זה אל זה, רק הכל יהיו כלולים ובטלים בבחינה אחת ומדריגה חדא לגבי אורו יתברך.

ולזה מצינו בחז"ל שני מקומות מהיכן לקח הקב"ה עפר כדי לברוא את האדם, אחת הוא מארבע רוחות האדמה, שכל מקום שימות שם תהא קולטתו לקבורה^ג, והשניה הוא ממקום המזבח^ד, כי במקום המזבח, שם ירדה האש מן השמים לאכול את קרבנות הבהמה, אשר עיקר ענינו לכלול גם כח הבהמי עם כח האש, וזה מורה על עבודת האדם שנברא עפר מן האדמה מקצוות העולם, אבל בד בבד יש לו כח טמון בקרבו לגלות בקרבו יסוד העפר באופן כזה שיהיה נכלל עם יסוד האש.

אין האדם נפרד מאורו יתברך, ויש בתוכו שני עניינים אלו ביחד כאחד, שיש בו יסוד העפר מן האדמ"ה, וגם בבחינה זו יש בו כח ומוח להדמות לעליון.

ולפי זה מובן דבר פלא אשר נצרך ביאור, שידוע שהאדם מורכב מד' יסודות אש רוח מים עפר, ועיקר עבודת האדם הוא להתגבר על יסוד העפר המושך את האדם למטה, עם כל מיני עצלות וחשבונות רבים שלא לעשות את מה שמוטל עליו לעשות, ותכלית עבודת האדם להתעלות מבחינת יסוד העפר הגס אל יסוד האש העולה למעלה (ע"י באמרי נועם פ' בהר ד"ה ענין שמיטת כספים), וגם זאת ידוע אשר מעשה הבהמה מיסוד העפר הוא, ועל כן הבהמה אינו יכול להרים ראשו למעלה, כי תמיד מסתכל למטה שנמשך לשורשו ביסוד העפר, ולפי"ז במקום העבודה בבית המקדש, היה לכאורה צריך לבטל לגמרי יסוד הבהמיות, יסוד העפר, ולהיות כמלאכי רוח משרתי אש קודש, ואמנם מקריבין בו בהמות ואוכלין מזבחי שלמיכם, הרי שמשתמשים בו ג"כ ביסוד העפר.

אבל ביאור הענין הוא כי אכן עבודת המלאכים הם על דרך שכתוב (תהלים ק"ד ד') 'עושה מלאכיו רוחות

ג. רש"י בראשית ב', ז (על פי התנחומא פקודי, ג).

ד. ירושלמי נזיר פ"ז ה"ב, בראשית רבה יד ח

מאמר יחדין יהיו תמים

דברות קודש ר"ח אדר תשע"ט

שוכב בהיכל ה'

והנה גם השינה הוא אחד מס' במיתה (ברכות נ"ד:), ולכן כאשר בא האדם לישן צריך להיות באופן של שכיבה, ואי אפשר להיות זוקף בקומה שלו, כי ד' יסודות אש רוח מים עפר הם כנגד ד' אותיות הוי"ה, ויסוד האש והרוח שהם יסודות העליונים הם בחינת י"ה, ויסוד העפר וגם המים הם בחינת ו"ה, וכאשר האדם ישן אזי הוא מחובר עם יסוד העפר ואינו מאיר אצלו כ"כ אור י"ה שהם יסודות העליונים, וזה צירוף שכיב"ה שכ"ב י"ה, ולכן בענין השכיבה שייך שיתאחו בה הסט"א, וע"ז צריכים לזהר מאד מאד, אבל כשאדם הוא ער וזוקף בקומתו, אזי הוא בחינת קומ"ה אתון ק"ם ו"ה, שיסודות התחתונים יש להן תקומה שאז יכול האדם להתחבר ליסודות העליונים גם מצד בחינתו, ואינו אז כבהמה הורדת רק למטה.

אבל בבית המקדש יש בחינת שכיב"ה וקומ"ה ביחד, כי אם האדם דבוק באמת למעלה אזי גם בעת השכיבה אין לו ממה לירא, ולכן כתיב (שמואל א' ג') 'ושמואל שוכב בהיכל ה' אשר שם ארון אלקים', שזה מדריגה גדולה להיות בבחינת שכיבה בבית המקדש, כי השיג מדריגה זו שגם בבחינת שכיבה ביסוד העפר, גם שם הוא בבחינת קומה, ושני מדריגות אלו שוין מצד ביטולו לאור א"ס.

תחיית המתים להחיות יסוד העפר

ובזה מבואר גם ענין תחיית המתים שתהיה לעתיד לבוא, כי באמת בשורש אין חילוק בין הנשמה והגוף, כי שניהם באים מאור א"ס ב"ה, אלא שהנשמה קרובה יותר לשורשה והגוף הוא רחוק משורשו, וכשיש הסתרת האור, נראה אז לעיני בשר כאילו הגוף הוא דבר רחוק מאור האלקי, אבל לעתיד לבא כשהיזווג למעלה יהיה בשלימות, דהיינו שאור העליון יתייחד עם כל הבריאה ויתגלה גם למטה באופן שיקיף כל המדריגות כולו כאחד בסוכת שלומו, וכל ברואי עולם יכירו וידעו שאפס זולתו, אז יתגלה שכל הבריאה מהמדריגה היותר עליונה עד המדריגה היותר תחתונה הכל כלולים באורו ית', ואין חילוק בין הגוף לנשמה ואינם נסתרים ונפרדים מאורו יתברך, והנשמה תתאחד עם הגוף אשר תאיר ג"כ כאור הנשמה.

וזאת תורת האדם כי ימות באוהל, היינו גם במקום המיתה ביסוד העפר, יכיר שיש בקרבו הכח של אד"ם אדמה לעליון, והגם שעתה עדיין לא זכינו למדריגה זו בשלימות, אבל זה כל עבודתינו, וכפי עבודת האדם כן יתגלה לעתיד לבא מדריגה זו בפועל ממש, שגם יסוד העפר והמיתה יתאחד עם אור הנשמה באור החיים, ויחיו הכל תחיית המתים.

כשנברא בקומתו בעצם מציאותו בנקודת אורו יתברך אז היה קדוש ומקודש ב' קדושות, אבל כשמתפשט ברוחב אז כבר שייך להתאחז בו הסט"א, ומה יתרון לאדם בעמלו בזה. אך באמת יתרון האור מתוך החושך דוקא, ובספרי קודש מבואר שאין הכוונה רק שבאמצעות החושך יזכה אחר כך לאור כאשר יצא מן החושך, אלא שבמקום החושך עצמו מונח אור גדול ביותר, אשר צריך רק לגלותו, ואז יזכה ליתרון האור ביתר שאת.

ובכן הוא ג"כ בבחינה זו של התפשטות הנקודה ברוחב, שאם היה האדם נברא רק בנקודה של אור, אזי היה יכול לגלות רק אור באופן של נקודה, אבל כיון שיש באדם כח זה של נקודת 'רוחב', הגם שהקליפה מתרחב ג"כ ע"י כח זה, אבל בד בבד יש באדם על ידי זה הכח של התרחבות האור ביותר.

כוחות אדירים מן בחינת רוחב

ומבחינת נקודה זו של רוחב, יש באדם כוחות אדירים בלתי מוגבלים, כי עצם נקודת האור הוא מוגבל רק על נקודה בלבד כיון שאינה מתפשטת, אבל כיון שכבר נתגלה באדם כח של רוחב, א"כ יכול להתרחב ולהתרחב בלי שיעור, ולזה

הברואים נבראו בקומה ומתפשטים ברוחב

ויבואר ביותר, כי הנה קומה של האדם מורה על עצם מציאותו כמו שנברא מתחילתו, וכדאיתא בגמ' (ר"ה י"א.) 'כל מעשה בראשית בקומתן נבראו'. אבל רוחב הוא בחינה המתפשטת וכדאיתא (כסא מלך ל"ח: ועי' קהילת יעקב ערך רוחב) דרוחב הוא מצד ה' עילאה כי הוא נקרא רחובות' הנהר בחינת בינה, ועל כן איתא בזוהר (ח"א ר"כ:) 'בינה מיניה דינין מתעריין', כי הקב"ה ברא את העולם בעצם אורו יתברך, אבל בחינת בינה הוא בעולם הבריאה^ה, כי ראשית הבריאה נעשה בבחינת בינה, דבר מתוך דבר, שמכח עצם נקודת אורו יתברך, נתפשט דבר מתוך דבר, להתרחב אותו האור ביותר, וכשנעשה הבריאה כבר יכול להיות כמה מיני בראים, וגם ענינים רעים שנמצאים בתוך הבריאה, כי בעצם נקודת אורו לא שייך שיתאחז שום רע, אבל בבחינה המתפשטת ממנו כביכול, שם יכול להתעורר בחינת הדינין, ועל כן כאשר האדם הוא בקומתו, אז יכול לעמוד על נפשו שלא יתאחז בו שום רע, אבל כשאדם מושכב ברוחב שם שייך שיתאחז בו הסט"א.

ולכאורה היה נראה שדבר זה אינה לתועלת נפש האדם, שהרי

מאמר יחידיו יהיו תמים

דברות קודש ר"ח אדר תשע"ט

שייך בו חסרון, כי הוא איש אלקים אשר מחציו ולמעלה בדרגת המלאכים, ועל כן אין במעשיו שייך שום חסרון והפסד.

ובכן כשמגלה האדם כח הקדושה הטמון בנפשו, מעתה אין גבול להתפשטותו עד כמה יכול להשיג, כי עצם כח האלקי אינו מוגבל כלל, ובעיקר מתגלה בחינה זו בבחינת רוחב שהוא התפשטות אורו אך הוא בהסתר, אך כשאדם מגלה ההסתר, ומגלה כח האלקי שבבחינת רוחב, אזי יכול להשיג בלי שיעור.

ובזה יש לבאר גם מה שהזכרנו בשם המקובלים דרוחב מצד ה' עלאה, ומאידך מצינו ברעיא מהימנא (תרומה קנ"ח). דרוחב מצד ה' תתאה. אבל ע"פ הנ"ל אין זה סתירה, כי ה' תתאה מורה על יסוד העפר, ועיקר יסוד העפר נמשך דוקא ע"י בחינת רוחב שהוא ה' עלאה, דהיינו ע"י שעשה הקב"ה שיהיה שייך בחינה כזו של רוחב שתתפשט עצם נקודת אורו עד שיוכל להתהוות מזה גם בריאה עם כמה דברים שפלים ומגושמים, הרי מכח זה יוכל האדם להיות נמשך ליסוד העפר בעפריות ולהתרחק מעצם נקודת האור, אבל כשאדם זוכה ומגלה כח האלקי שבתוך העפריות, ובתוך השכיבה, אז מגלה כח עצום שנמצא דוקא בכח העפריות ויוכל להתפשט ולהשיג בלי שיעור.

צריך האדם שידע שיש לו כוחות גדולים ועצומים בלתי מוגבלים הטמונים בתוך האדם בעומקי נפשו, הבאים לו מכח החלק האלוקי הנשמה הטהורה שנתן לו השי"ת, והאדם צריך רק לחבר לבח האלוקי שבקרבו, והגם שהוא מלוכש ומוסתר בחושך, הרי צריך רק לגלות האור הטמון בקרבו ולהתחבר בו, ואז יכול לגלות אורות פי כמה מכפי אשר בחלק החיצוניות שלו שהוא עצם נקודת מציאותו.

ובביאור יותר, כי ידוע שכל דבר גשמי יש לו ג' קצוות והרי הוא מוגבל באופן שאינו יכול להתפשט (עי' עמוד העבודה ויכוח השו"מ אות כ"ג), אבל כח האלקי אינו מוגבל ואין קץ לאורו של הקב"ה אשר נקרא אין סוף מחמת כי אין בכח זה שום הגבלה וסוף, ובאמת הרי כל דבר גשמי משתלשל מכח האלוקי, אך מכיון שמשתלשל בריבוי הצמצומים ורבבות מדריגות, הרי כח האלקי מוסתר בו מאוד, ועל כן הרי הוא הולך וחסר.

אבל כשמגלים כח האלקי בהדבר הגשמי אזי לא תחסר כל בו, כי מתגלה הדביקות שיש לו בשורשה, ומצד השורש לא שייך שום חסרון וצמצום, וכמו שאמר חז"ל (כריתות ה:): בשמן המשחה שעשה משה שלא נחסר כלל, כי במעשה משה רבינו לא

כח הקדושה אשר בבחינת עפריות גם כן.

גלות אין שתי מלכים בכתר אחד ואמנם עתה בזמן הגלות, יש הסתור מאור העליון, ומצד זה שייך קנאת איש מרעהו, כי אין האדם מכיר שהכל הוא בעצם שוה כנגד אורו יתברך, ועל כן האדם מסתכל רק על מצבו הנפש והגוף שלו כפי שהם נראים בעולם הפירוד, ולכן שייך שהאדם ירצה מה שיש לחבירו ואינו מסתפק במה שיש לו, ולכן בזמן הגלות לא שייך שיהיו שני אנשים בדרגא חדא להשתמש בכתר אחד, שזה יגרום לכל מיני מחלוקת ויקלקל הסדר הנכון.

אבל באמת בעולם התיקון כשכל אחד מכיר את מקומו האמיתי בעולם, ושיש לכל אחד תפקידו המיוחדת השייך רק לו ולא לחבירו אז אין שום ענין של קנאה ותחרות ולא שייך הענין של אין שתי מלכים משתמשים בכתר אחד דכל אחד מבין שהוא 'מלך' במה שמוטל עליו לעשות, וכמו שכ"א מבין שא"א שיהיה למדינה צבא המכיל בתוכה רק שרי צבא בלי חיילים היוצאים על הקרב לירות על האויב וכדומה ולא שייך שינצחו כלל אף שיהיה להם 'מיליון' שרי צבא שבכדי לנצח צריכים החיילים היוצאין אל הקרב והשרים המלומדים בטכסוסי מלחמה לסדר את

ע"י השכיבה מתוקן הקומה

והנה מצינו במגלה עמוקות (פ' וירא ועוד) כי יסוד ההיכל של בית המקדש היה מאה אמה (מס' מדות פ"ד מ"ו) כדי לתקן קומה של אדם הראשון שהיה מאה אמה (ב"ר י"ב ו') עיי"ש. ולכאורה צריך ביאור שהרי אורך בית המקדש היה מאה אמה, אבל קומת בית המקדש היה רק שלשים אמה (ע"י מלכים א' פ"ז), ולכאורה איך בא לתקן אדם הראשון שהקומה שלו היה מאה אמה, אך באמת בבית המקדש שניהם משתלבים ביחד כי גם בחינת שכיב"ה באורך וברוחב, גם זה מתאמת ומתייחד בבחינת קומ"ה ה' ויפוצו אויביו, וזה הוא עיקר כח המתגלה בבית ה' להיות גם בבחינת שכיבה ביסוד העפר וייתיחד עם בחינת יסוד האש בבחינת קומה.

וע"ד רמז מצינו ענין זה לגבי כלי המקדש, שכל כלי המקדש היו עומדים בקומתן, ורק הארון היה מונח ברוחב וכמו שמצינו שהיו הלוחות מונחים בה בדרך שכיבה ולא בעמידה, ומשום זה מצינו בהארון ענין שמקום הארון אינו מן המידה כי אין לה שום גבולים גשמיים לעצור בעדו, כי הגשמי והרוחני משתלבים ביחד, וזה ענין שדוד קידש את הרצפה שדייקא דוד שהוא מרכבה למידת המלכות וכל עבודתו היה בתחתונים ובמלחמות וכו' קידש את העפר להיותה מחובר למעלה, שגילה

מאמר יחדי יהיו תמים

דברות קודש ר"ח אדר תשע"ט

באמת מסור להמלך והמלוכה או לא, ושלח שר צבא אחר במקומו, והשר צבא האחר יצא עם נצחון גדול, והמלך ציווה שיאמר לשר צבא הראשון שהאחר נצח את האויב ושיבדוק לראות אם יש לו צער מזה או שמחה, וכשראה שהיה לו בזה צער ולא שמחה וחדוה אזי צוה להוציאו להריגה, וטעמו ונימוקו עמו שאם היה טובת המלך והמלוכה חשוב אצלו באמת היה שמח עם הנצחון על אף שהיתה ביד אדם אחר, אבל מזה שהיה בצער שהיה הנצחון בידי חברו אזי נראה שאין טובת המלך והמלוכה על דעתו ורק על טובת עצמו הוא חושב, שאם היתה טובת המלך והמלוכה משאת נפשו לא היתה חילוק אצלו מי ניצח את המלחמה כל זמן שהמלך כן ניצחה.

בן ממש הוא אצל האדם בעבודתו עלי אדמות שאם יש לו איזשהו קנאה על מה שחבירו יש לו כשרונות יותר או כל מיני ענינים שיש לחבירו בעבודתו שאין לו, אזי זה מראה שאין הוא מחובר למעלה, דלאדם שמחובר לשורשו אין חילוק אצלו במה שהוא תפקידו של חבירו כל זמן שהוא עושה את תפקידו בשלימות ומתמקד כל כוחותיו אך ורק למלא את תפקידו, לא איכפת לו במה שנראה לו שכאילו יש לחבירו הצלחה יותר וכו', היות והוא יודע שזה חלקו שנתן לו הקב"ה, וגם האדם עם כל פרטי

המלחמה ואת הדרך בה ילחמו אותה וכו', ועל כל אחד למלא את תפקידו עד הסוף בכדי שינצחו בהמלחמה, וא"א לאחת בלי השניה וכל אחד צריך שהאחר יעשה את תפקידו ואז דוקא מבין שניהם יוצא את הנצחון.

ועל דרך זה פירשו בספרי קודש דברי רש"י על הפסוק (שמות ו' כ"ו) הוא אהרן ומשה וגו' הם המדברים אל פרעה וגו' "הוא משה ואהרן, מלמד ששקולים היו". ובשל"ה הקשה ממקרא מפורש (דברים ל"ד י') 'ולא קם נביא עוד כמשה', עיי"ש. ותירצו בספרים שאכן משה מצד מדריגתו היה למעלה ממדריגת אהרן, אבל כל אחד השלים עצמו בכל הבחינות שהיה שייך אליו, כי משה היה שלום מצד מדריגתו השייך לו, ואהרן היה מושלם בכל הבחינות שהיה שייך לו, ובאופן זה היו שניהם שווים.

כשדבוק בשורשו אין לו קנאה על חבירו

והדרך להגיע לדרגה כזה הוא רק כשאדם מדובק למעלה לשורשו ואזי אין חילוק אצלו במה שהוא חלקו ומה שהוא חלק חבירו היות והוא מרוצה בתפקידו שנתן לו השי"ת בעבודתו עלי אדמות, והוא ע"ד משל הידוע מספרי קודש בשר צבא שיצא למלחמה ואבד את המלחמה והמלך נתן אותו במעצר שלא היה יודע בוודאות אם הוא

מאמר יחדיו יהיו תמים

דברות קודש ר"ח אדר תשע"ט

ט

האחד יחיד ומיוחד, אז שייך שזאב יגור עם כבש, ונמר עם גדי ואריה עם בקר ירבץ וכדומה.

לא תחמוד - תיקון מדת מלכות

וזה ענין דיבור של לא תחמוד, שלא רק בגשמיות לא יחמוד האדם לדבר שיש לחבירו, אלא הדבר שייך גם ברוחניות, וכמו שפירש בזה בספה"ק מגן אברהם (פ' יתרו) שכתב בלשונו "מרמז הכתוב בדיבור העשירי שהוא לא תחמוד אשת רעך, 'אשת' הוא לשון אשיות והתלהבות, היינו מה שאתה רואה אצל רעך שהוא אדם גדול בתורה ויראה ועוסק בעבודת השי"ת בגדלות המוחין ובאשיות וחמימות בבחינת חם לבי בקרבי בהגיגי תבער אש (תהלים לט, ד), ודרכו לבקש ולחלות תמיד תפלה זו א'דני ש'פתי ת'פתח (שם נא, יז) שמרומז בתיבת אש"ת, שמתפלל שהשי"ת יעזור לו שיוכל לדבר דיבורי תפלה לפניו מקירות לבבו בבחינת ולפני ה' ישפוך שיחו (שם קב, א), אם אמנם שהרשות לכל אדם שיהיה לו חמידה ותשוקה בלבו לבוא למדריגה זו, עם כל זה כל זמן שלא בא האדם למדריגה זו לא ידחוק עצמו לעלות בגדולות ונפלאות ממנו, אך יאחז דרכו לעבוד את השי"ת לפום דרגא דיליה בדרך וההילוך הנוחה והנקל

המצבים שלו, עליותיו וירידותיו הכל הוא בחשבון מדיוק מן השמים, ואין לחבירו דבר שאין לו, כי הוא עושה רצון ה' וחבירו עושה רצון ה' באופן שוה, והגם שמצד חילוקי המדריגות נראים כמחולקין. (ואין זה סתירה כלל לקנאת סופרים תרבה חכמה שהוא קנאה על התמסרות האחר לעבודתו ית' וכו', ופשוט הוא, ואכהמ"ל).

לעתיד גר זאב עם כבש כי יכירו שהכל משורש אחד

ובזה פירשנו מה שניבא הנביא ישעיהו' על ימות המשיח, "ויצא חטר מגזע ישי וגו'", וגר זאב עם כבש, ונמר עם גדי ירבץ, ועגל וכפיר ומריא יחדו, ונער קטן נהג בס, ופרה ורב תרעינה יחדו ירבצו ילדיהן, ואריה כבקר יאכל תבן וגו' וכו'. דהטעם שהזאב טורף את הכבש והארי דורס הבקר וכו' הוא משום שיש בזה הענין שאין השתוות ביניהם, וחושב האחד את עצמו יותר גדול מהאחר מכח היותו גבור יותר וכדו', אבל כ"ז הוא כשעדיין יש הסתרה בעולם ועדיין לא נתגלה אורו הגדול של הבורא ב"ה, ולכן שייך שיהיה חילוקי מעלות בין הנבראים וכנ"ל, אבל לעת"ל שכולם יכירו וידעו שכל הבריאה מגדול ועד קטן הוא גילוי אור אסב"ה, ושורש כולם הוא שורש

מאמר יחדיו יהיו תמים

דברות קודש ר"ח אדר תשע"ט

הדברות קיימא האי כללא, שדיבור העשירי לא תחמוד יש לו קשר מיוחד עם דיבור הראשון אנכי ה' אלקיך, ושייך ב' דברים האלה להדדי, כי כאשר יכיר האדם שאנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, וגם עם כל הדחקות והמצרים של האדם בהסתרה שלו, גם שם נגלה חביון עוזו, אזי ממילא לא יחמוד איש את ארצו שלא שייך לו, כי יכיר שבאמת לאמיתו אין שום דבר שיש לחבירו מה שאין לו, כי הכל הוא רצון ה' העליון המושל בכל.

כתר אחד גם כשהלבנה מקבל מאור השמש

וזה עומק הכוונה שאמר הקב"ה להלבנה לכ"י ומיעטי את עצמך, כי הלבנה באומרה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, הרי סברה כי אם שני מלכים ישתמשו בכתר אחד, יהיה חסרון לאחד על השני, אבל באמת הלבנה הוא המקבלת מאור השמש, ואעפ"כ אין זה מורה שבעצם מדריגתה הוא פחותה מאור השמש, כי התפקיד של השמש הוא להאיר והתפקיד של הלבנה הוא לקבל האור, ומכיון ששניהם ממלאים תפקידם יכול להיות שניהם שוים הגם שמצד הפעולה הלבנה פחותה, כי אם מסתכלים על השורש, ובשורש שניהם עושים את רצון ה' המוטל עליהם, הרי בזה שניהם שווין.

לו, ויבין וישכיל בדיעו ושכלו כי חבירו הוא גדול ממנו במדריגה והוא אינו יכול להתדמות אליו להיות כמוהו, ולכן לא יעלה במעלות ומדריגות הגבוהות ממנו. וזה לא תחמוד 'אשת' רעך, היינו הדיבורים שחבירך הגדול ממך מדבר בבחינת אדני ש'פתי ת'פתח, 'ועבדו' הוא העבדות מה שהוא עובד את השי"ת בדרך הגבוה וכו', אך שצריך לילך בנחת וידע שחבירו הוא במדריגה גבוה והוא במדריגה הקטנה, ולכן יעסוק בעבודת השי"ת לפום דרגא דיליה, ועל ידי זה יזכה להתייחד ברזא דאחד בסוד קוב"ה ואורייתא וישראל כלהו חד".

והנה ידוע שעשר דברות הם כנגד עשר ספירות, ולא תחמוד שהוא מדריגה העשירית הוא כנגד מדת מלכות, ודבר זה מרמז על מה שיהיה לעתיד שאז יהיה תיקון למדת מלכות, ואזי ממילא לא יהיה שום חמדה, כי כל אחד יהיה מלך על בחינת מלכותו ששייך אליו, כי אעפ"י שחבירו הוא גם כן מלך, אין זה סתירה אל מדת המלכות ששייך אליו, ובוזה שכל אחד ואחד הוא מושלם מצד הבחינה ששייך אליו ומקיימין בשלימות הלאו של לא תחמוד למה שיש לחבירו, אזי הוא שלימות התיקון של מדת מלכות, ולכן הוא דיבור העשירי כנגד ספירת מלכות.

ואמנם ידוע הכלל כי נעוץ סופן בתחלתן, ועל כן גם בעשרת

שראטה כי טענתה הקודמת לא היה לה מקום כלל, כי לא מצד עצם בחינתה הוא משתמש בכתר, כי גם אם הוא למטה מן השמש שייך לה להיות משתמש בכתר אחד עם השמש, כי אין העליות והירידות פועל על זה אם מסתכלים בשורש, ולעתיד לבוא אכן נזכה שיתגלה בשלימות אור זה שיאיר השורש על הענפים ויהיה אור הלבנה כאור החמה בב"א.

וזה היה טענת הלבנה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, שסברה שאינה מקבלת מאור השמש, ורק מצד זה הוא משתמש בכתר כיון שהוא בעצם במדריגה שוה עם השמש, ולכן אמר לה הקב"ה לכי להצד, ותסתכל ותראה שאתה מקבל מן אור השמש ואין לך אור בפני עצמך, ואעפ"כ אין זה מגרע מבחינתך, ובזה נתביישה הלבנה

